

Arrest

**nr. 156 024 van 4 november 2015
in de zaak RvV X / IX**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, in eigen naam en in de hoedanigheid van wettelijke vertegenwoordigers van hun kinderen X en X, die verklaren van Iraakse nationaliteit te zijn, op 23 juli 2013 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 24 mei 2013 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 september 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 oktober 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en van attaché X, die verschijnt voor de verwerende partij.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. ROBERT, die verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat C. MUSSEN, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 6 november 2007 dienen verzoekers elk een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Op 16 mei 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissingen waarbij de aanvragen om machtiging tot verblijf ongegrond worden verklaard, aan verzoekers ter kennis gebracht op 21 mei 2013.

Tegen deze beslissingen dienen verzoekers een annulatieberoep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen die bij arrest nr. 156 023 van 4 november 2015 het beroep verwerpt.

Op 24 mei 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissingen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, aan verzoekers ter kennis gebracht op respectievelijk 25 juni 2013 en op 2 juli 2013. Dit zijn de bestreden beslissingen. De eerste bestreden beslissing is genomen voor eerste verzoeker. De tweede bestreden beslissing is genomen voor tweede verzoekster en de kinderen en luidt als volgt:

"In uitvoering van de beslissing van DC, attaché, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, wordt aan de genaamde:

A.M., N. geboren te Samara op 01.01.1955, nationaliteit Irak + kinderen:

A. S., R. geboren op 20.03.1994 A. S., A. geboren op 30.11.1997

Het bevel gegeven, om ten laatste binnen 30 dagen na de kennisgeving, het grondgebied van België te verlaten, evenals de grondgebieden van de volgende Staten :

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië¹, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980:

- *1° zij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: mevrouw legt geen geldig paspoort voor voorzien van een geldig visum.*
- *2° zij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd: mevrouw diende een asielaanvraag in op datum van 09.06.2004. Haar asielprocedure werd afgesloten op datum van 24.11.2009. Noch de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire bescherming werden haar toegekend."*

2. Over de ontvankelijkheid

Ter terechtzitting stelt de raadsman van verzoekers dat hij enkel ten aanzien van de kinderen een mandaat heeft en niet meer ten aanzien van de ouders die vertrokken zijn naar hun land van herkomst. De kinderen verblijven nog steeds op het Belgische grondgebied.

Bijgevolg is het beroep tegen de eerste bestreden beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten, gericht tot eerste verzoeker, niet ontvankelijk, nu de raadsman uitdrukkelijk afstand doet van dit beroep. Het beroep tegen de tweede bestreden beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten, gericht tot tweede verzoekster en waarbij verzoekster het beroep indient in eigen naam, is evenmin ontvankelijk, nu de raadsman eveneens uitdrukkelijk afstand doet van dit beroep. Het beroep ingediend tegen de tweede bestreden beslissing door eerste verzoeker en tweede verzoekster is ontvankelijk in de mate dat beide verzoekers optreden in de hoedanigheid van wettelijke vertegenwoordigers van hun kinderen.

3. Onderzoek van het beroep tegen de tweede bestreden beslissing

3.1 Verwerende partij werpt in de nota met opmerkingen op dat de middelen geen betrekking hebben op het bestreden bevel maar op de ongegrondheidsbeslissingen van 16 mei 2013. De beschouwingen van verzoekende partij falen in rechte.

3.2 In het enige middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 9bis en 62 van de vreemdelingenwet.

Ter adstruering van het middel zet verzoekster het volgende uiteen:

"Eerst onderdeel

De aanvraag van verzoekers werd ontvankelijk maar ongegrond verklaard.

Uit de motivering van de bestreden beslissingen blijkt dat tegenpartij het principe aanvaardt dat een lange asielprocedure tot een machtiging tot verblijf moet leiden, maar dat het in huidig geval niet geldt omdat eerste verzoeker "door zijn gedrag ten overstaan van de Belgische asielinstanties zelf aan de basis ligt van de duur van zijn asielprocedure".

Van verzoekster wordt door tegenpartij in de tweede bestreden beslissing gesteld: "Mevrouw ligt echter door haar gedrag ten overstaan van de Belgische asielinstanties zelf aan de basis van de duur van haar asielprocedure".

Wanneer tegenpartij een vreemdeling omwille van een lange asielprocedure tot verblijf machtigt heeft de vreemdeling altijd een negatief antwoord op zijn asielaanvraag ontvangen. Dit zal meestal zijn omdat zijn relaas als niet geloofwaardig bevonden werd.

De toestand van verzoekers is wezenlijk niet verschillend. Het feit dat hun gedrag aan de basis ligt van dé duur van de asielprocedure zou ook kunnen verweten worden aan asielzoekers die bijvoorbeeld valse verklaringen afgelegd hebben en toch geregulariseerd werden.

De motivering van de bestreden beslissing laat bijgevolg niet toe te begrijpen waarom de aanvraag van verzoekers verworpen werd.

Tweede onderdeel

De Commissaris generaal wachtte bijna twee jaar (tussen 15.9.2004 en 28.8.2006) vooraleer verzoekers een eerste keer te verhoren.

Hij wachtte vervolgens 15 maanden (tussen 31.8.2006 en 20.11.2007) vooraleer verzoekers een tweede keer te verhoren.

Hij wachtte daarna meer dan 19 maanden (tussen 21.11.2007 en 10.11.2009) om een beslissing te nemen.

De enige daad van onderzoek die gesteld werd was het aanvragen van het dossier van eerste verzoeker in Duitsland.

In vergelijking daarmee is uw Raad in staat geweest om per arresten van 20.11.2009 te antwoorden op verzoekschriften die op 24.8.2009 ingediend werden.

Dit toont dat de lange behandelingstermijn niet aan het gedrag van verzoekers te wijten is, zodat de motivering van de bestreden beslissingen artikel 62 van de wet schendt.

Derde onderdeel

Uit het administratief dossier, en in het bijzonder uit stukken 6 en 7 gevoegd aan huidig verzoekschrift blijkt dat tegenpartij een advies van de Staatsveiligheid vroeg.

Behalve indien men van het standpunt vertrekt dat tegenpartij geen daden van onderzoek van een regularisatieaanvraag stelt die nutteloos zijn, betekent het dat de aanvraag van verzoekers tot een gunstig antwoord kon leiden, en bijgevolg dat er ten gronde voldoende elementen aanwezig waren om de toekenning van een machtiging tot verblijf te rechtvaardigen.

Het blijkt niet uit het administratief dossier indien het advies van de Staatsveiligheid positief of negatief was, of indien het advies voor sommigen onder de verzoekers negatief en voor de anderen positief was.

De motivatie van de bestreden beslissingen is in ieder geval tegenstrijdig aangezien uit het vragen van een advies van de Staatsveiligheid blijkt dat de aanvraag in principe gegrond is, behalve exceptie van openbare orde, terwijl de motivatie van de bestreden beslissingen stelt dat de aanvragen ongegrond zijn, zonder de openbare orde in te roepen.

Vierde onderdeel

In subsidiaire orde dragen R. en A., die intussen 16 en 20 jaar oud zijn, in ieder geval geen verantwoordelijkheid voor de duur van de asielprocedure en, nadien van hun regularisatieprocedure.

Ze hebben 9 jaar in België verbleven en zijn er geschoold geweest. De heer A. studeert intussen in het tweede leerjaar tweede graad in het secundair onderwijs te Morsel (stuk 10), terwijl zijn broer een bachelor in de politieke wetenschappen aan de Universiteit Antwerpen aan het volgen is (stuk 11).

De motivering van de weigering van machtiging tot verblijf is wat hen betreft niet personeel en dus ook niet afdoende.

Vijfde onderdeel

Tegenpartij oordeelt dat het spreken van het Nederlands, het werk, de oprichting van een vzw, het uitbouwen van een vriendenkring, het wettelijk verblijf gedurende 9 jaar, de scholing van twee kinderen gedurende die negen jaar onvoldoende is om de toekenning van een machtiging tot verblijf te rechtvaardigen.

Alhoewel de Staatsecretaresse over een ruime appreciatiemarge beschikt, kan en moet de Raad controleren indien die appreciatiemarge niet op onwettelijke wijze uitgeoefend werd.

De bestreden beslissing is in casu kennelijk onredelijk en schendt bijgevolg artikelen 9bis en 62 van de wet.

Zesde onderdeel

Wat de scholing van A. en R. betreft stelt de ten hunnen aanzien genomen beslissing:

"Dat de kinderen van betrokkene hier naar schoolgaan en dat getuigschriften, diploma's en schoolattesten worden voorgelegd, vormt geen grond voor een verblijfsregularisatie aangezien betrokkene niet aantoont dat een scholing niet in het land van herkomst of in een derde land kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst of in een derde land te vinden is"

Die motivatie is typisch van een beslissing van onontvankelijkheid van een aanvraag om machtiging tot verblijf. Het feit dat de scholing in Irak voortgezet kan worden zou kunnen verklaren waarom een tijdelijke terugkeer naar Irak mogelijk zou zijn, maar verklaart niet waarom de integratie die het gevolg van die scholing is, onvoldoende is om de toekenning van een machtiging tot verblijf te rechtvaardigen. Dat de scholing in principe een element is dat weergehouden moet worden voor de integratie van de familie blijkt uit de nota's van de federale ombudsman die de toestand samenvat als "lang verblijf met schoolgaande kinderen".

Een beslissing die motieven van onontvankelijkheid en motieven betreffende de gegrondheid mengt is tegenstrijdig en schendt bijgevolg artikel 62 van de wet."

Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid "een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen." Onder "middel" in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster zich beperkt tot een uiteenzetting die geen betrekking heeft op de bestreden beslissing, met name een bevel om het grondgebied te verlaten. De uiteenzetting van het middel is een kopie van de inhoud van het verzoekschrift van 11 juni 2013 dat verzoekster heeft ingediend tegen de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet ongegrond wordt verklaard op 16 mei 2013 en dat gekend is op de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen onder het rolnummer 129 386. Het enige middel is derhalve niet dienstig zodat de exceptie van de verwerende partij in de aangegeven mate gegrond is.

Het beroep is derhalve niet ontvankelijk.

4. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier november tweeduizend vijftien door:

mevr. N. MOONEN,
dhr. M. DENYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN